

paa hende, fik hende til at le. Begivenheden kom saa pudsigt dumpende ned som en eftertrykkelig Protest mod det, hun lige havde gaaet og tænkt paa; og Ivans Forfærdelse og Moderens ganske himmelfaldne Mine vakte en øjeblikkelig Tilfredsstillelse hos hende. Nu kendte hun igen sin Vildbams!

Det varede dog ikke længe, før ogsaa hun blev betænkelig ved Historien. Ja, da hun rigtig havde faaet sig samlet, og navnlig da hun af Ivan havde hørt, hvordan alt var gaaet til, og at det egentlig slet ikke havde været Pers Mening at fremkalde et Brud, ærgrede hun sig endnu mere end de andre over det tanke- og hensigtsløse i hans Fremfærd. Hun tænkte derved mindre paa, hvad han selv (og dermed ogsaa hun) nu udsattes for, skønt Udsigten til igen at skulle leve helt paa det uvisse med Hensyn til deres Fremtid ikke just virkede opmuntrende paa hende. Hendes Vrede galdt især den Ligegyldighed for, hvad Faderen og Ivan for hans Skyld havde sat ind paa Sagen, hvorom hans Optræden vidnede.

Tidspunktet var nu tilmed grumme uheldigt valgt. Der skulde den næste Dag være stort Selskab her paa »Skovbakken«; og selv om det ikke udtrykkelig var bleven sagt, saa var det dog Meningen hermed at fejre Pers Hjemkomst. Alle Medlemmerne af det nu opløste Konsortium var da ogsaa bleven indbudte, og det havde været